

İLK DERS

Görüntülemek
için
QR kodu
tarayın

YAZI: Göksele ALTINIŞIK ERGUR
gaergur@gmail.com

Aktif Eğitim sisteminin bel kemiği, Probleme Dayalı Öğrenim oturumlarından birindeydik. Ben ve on bir öğrencim... Küçük grup çalışması yapılarak bilgilerinin sınırlarına varma ve öğrenme konularını merak ederek, gereksinim duyarak öğrenme hedefi çıkarma temeline dayanan bir çalışma yapıyorduk. Bu senaryoların her biri hem biyolojik hem de davranışsal ve toplumsal hedefler içeriyor. Baş kısımlar biyolojik ağırlıklı iken son oturum sosyal ve davranışsal hedefleri tartışmayı önceliyor.

Öğrencilerim 1. Sınıf... Okulda ve onlar için yeni olan bu sistemde ilk ayları yeni bitti. Bir grup olmayı başardık. Bu senaryonun konusu favizim; Glikoz 6 fosfat dehidrogenaz enzimi üzerinden biyokimya, histoloji, fizyoloji çalışmaya aracı olacak şekilde tasarlanmış. Kalıtsal bir hastalıklı ve son oturumda 19 aylık oğullarının bu hastalığı hakkında anne ve babaya bilgi verme üzerinden empati konusu işlenecek. Senaryo soruyor: "Hastanın doktoru Menekşe hanımın yerinde olsanız anne babaya neler söylediniz?" Öğrencilerimden hem doktorun hem de bilgi verme sürecinde karşısındaki hasta yakınlarının yerine kendisini koymalarını istiyor. Daha ilk yılları, henüz ben kimim burası neresi evresindeler. Hiçbiri yanıt vermeye kalkışmadı. O zaman,

dedim, ben hastanın annesiyim ve biriniz doktor olup bana çocuğumun durumu hakkında bilgi verin. Hep bir ağızdan "Çok zor!" dediler. "Zoru başarırız, imkânsız zaman alır," dedim; gülüştük. Baktım zorlayamayacağım. Taktik değiştirdim. "Sizler de hasta olmuştunuzdur, doktora gitmişsinizdir bu yaşınıza dek. Düşünün o deneyimleriniz ve bana nasıl doktorların karşınıza çıkmasını istediğinizi söyleyin." Bu daha yanıtlanabilir bir soruydu sanırım, sonuçta kendi deneyimlerini soruyordum.

Her biri farklı sözcüklerle, benzer duyguları aktardı. Bir toparlama yapasım geldi. Hasta bakış açısını öne çıkarmak istedim. "Kalbimiz Attıkça" kitabımdan ilk öyküdeki genç kızın şiirini okudum. Üç kıtalık bir şiir; bana yazılmış ama üzerime alınıp böhürlenmiyorum. Hasta-Hekim ilişkisini insanca bir düzlemde kurabilmiş her meslektaşımın duyduğuna inandığım şeylerdi yazdıkları. Her bir kıtıdan birer dize aldım, "Her zaman beni saygıyla dinledi", "Bir insan her zaman gülümsemeyi nasıl başarır?" ve "Hastalıklar korksun ondan" dizelerinden saygıyla dinlemenin, gülümsemenin ve işinde yetkin olmanın altını çizdim.

Düşünün, dedim, doktorunuz, öğretmeniniz, iş arkadaşınız başta olmak üzere ilişkiye girdiğiniz insanlardan

beklentinizi bu üç kavram üzerine temellendirmez misiniz? Beni duysun, iletişim kurabilelim; bana gülümsesin, kendimi iyi hissedeyim; işini hakkıyla yapsın, ona güvenebileyim. Bir şey söylemediler. Hak verdiklerini biliyorum. Düşündüklerini, sustuklarından anlayabileceğim kadar birbirimizi tanımiştık. Kim kimin yerine kendisini koydu, orada ne gördü ve hissetti; bunları konuşmadık. Sonra ben çocukluğuma gittim. Onlara, kafa travmasından sonra olabilecekler konusunda bir doktor tarafından korkutulan dokuz yaşındaki kız çocuğunu, o sarsıntıdan nasıl sıyrıldığını, doğrulup kalkarken aklından geçirdiklerini anlattım: "Bir gün doktor olacağım, ama böyle bir doktor değil..." O küçük kız çocuğunun kendisine verdiği bu sözü tutmaya ömrünü adadığını... Anladılar. Anladıklarını sustuklarından gördüm.

Probleme dayalı öğrenim oturumuna kaldığımız yerden devam ettik. Öncesindeki kişiler değildik. Yürekerlerini birbirine açan bütün insanlar gibi dönüşmüştük. Öğrencilerimin kendilerine sözler verdiklerini, onları tutacaklarını umuyordum.

Onları yıllar boyunca izlemek güzel olacak...